

Velük, mondta amazokra, és tényleg megfordult, ment. Levette eddigi életét, mint egy kiszakadt ruhát, gondoltam akkor, és végtelen szomorú lettem. Nézttem, ahogy megy azokkal, akiknek nincs nevük, és akik eldobták a színek, a szagok és az érzések egy részét. Futottam volna utána, felvettem volna azt a cipőt, amelyet arról az állatról neveztek el, amely gyors és... és nincs többé neve, nincs többé afféle cipő, engem pedig a földhöz szögezett valami fáradt erőtlenség. Mély levegőt vettem, és még utoljára eszembe jutott, hogy soha többé nem érzek pézsmailatot, de aztán ez a szó, amely valami csoda folytán utolsóként belekapaszkodott a valóságomba, ez is elpárolgott, nyom nélkül; mint amikor a kitaróan tűző nap kiszárítja a tavat, s csak a sivatag marad utána, a kopár, feltöredezett, szikkadt, élettelen talaj. Hideg volt, reszkettem, de belül tűz öntött el, soha nem érzett, üres forróság.

Fenyvesi Orsolya

Levegőt!

A házban néha felvillan a fehér. Kénytelen vagyok semminek nevezni, mert olyankor eltűnik minden, a bútorok, a tárgyak, a színek, a sakál a sarokban, még a lekvárok is, pedig a lekvárok aztán soha. Ez anyácska lélegzete, jól tudom.

És valóban, egy lélegzetvételnél ideig tart csupán a semmi, majd ugyanolyan a ház, mint előtte volt – de ugyanolyan, vagy ugyanaz? Mert nem mindegy. Utána még napokig rágódom ezen, de nem jön újabb lélegzetvétel, hogy szokathassam magam az iszonyathoz. Csak jóval később, amikor már nem gondolok rá. És akkor hirtelen átsüvit a semmi! És egy pillanatra mégis minden kitörlődik. Megszűnik. Nincsen. Az ajtón pedig mégsem léphetek ki.

Én nem tudok így élni. Nem tudok megbízni a bútorokban, a sakálban pláne nem. Itt ami van, olykor egyáltalán nincsen, majd úgy tesz, mintha mi sem történt volna, és van. Van, van, van. De én figyelek, én nem hagyom magam! Lábamat a fotel karfáján pihentetem, de ez csak látszatnyugalom. Gyomromat szorítom, préselem, készenlétben várok, hogy végre megtudjam: eltűnök olyankor én is? Vagy én maradok?

És anyácska miért csak néha vesz lélegzetet? Engem félt vajon?

Valóságos csoda

Nem rovarok, és nem is ragadozók, pedig ritka fürgén szaladnak, és mindig sötétedés után jönnek elő. Valósággal kironتانak az ablakrésekből. A fiam miszlikeknek nevezi őket. Viszik a hátukon a maradék fényt, szinte menekülnek vele az éjbe. Emlősök lehetnek.

Visszatérni még sose láttuk őket, talán világosban láthatatlanok, vagy nem is térnek vissza soha, kirohannak, és megdöglenek, és minden nap újabbak születnek, nem tudom, mifélek ezek. Azután lepték el a lakást, hogy a férjem elhagyott minket.

Nemrég szembejött egy cikk a neten, valóra vált tündérmese, lelkesedtek a tudósok, varázslatos új fajt fedeztek fel! Olvasom, hát ezek a mi ízünk lesznek! Most a latin nevüket én meg nem mondom, de egyébként lunatikus műtűrőknek is nevezik őket, és azt hiszem, az a lényeg, hogy ha ők nem lennének, mindent végérvényesen elnyelne a sötét.

Azért én irtom őket, ahol érem.

Csak egy pillanatra

Esküszöm, épp csak egy másodpercig nem figyeltem a gyerekre, és megnőtt. Nagyon megnőtt. A csúszda tetején még alig két éves volt, mire visszafordultam, a csúszda alján egy fiatal lány nevetgélt, hogy felállni alig bírt.

A feleségem mindig mondta, hogy ne vegyem le róla a szemem soha, különösen a játszótéren ne, de olyan kék volt a tó vize, olyan káprázatosan kék, oda kellett pillantanom, hát legalább ennyi jusson az embernek, az a testetlen ragyogás, csak egy pillanatra, és akkor visszafordultam, és ott volt egy idegen, akiről azért mégiscsak sejtettem, hogy a lányom.

A feleségem persze úgy tett, mintha nem értené, mi a probléma... mit értelkenedek... Bevallom, hisztérikus állapotban voltam, úgy kellett hazatámogatniuk a nyaralóba, mondjuk nem voltak nagy segítség, ők ugyanis meg voltak győződve róla, hogy minden év percről percre megtörtént. Az összes!

Először naivan abban reménykedtem, a feleségem büntet, amiért a tóra kacintgattam, és neki is ugyanolyan rossz, mint nekem... De hamarosan szembe kellett néznem az igazsággal: ő fantasztikusan érzi magát. Velem ellentétben. Én semmire nem emlékszem.

A nyaralás után titokban különféle kivizsgálásokra kezdtem járni, de mind negatív eredménnyel zárult. A pszichológust, mit pszichológust, pszichiátert a feleségem erőltette. A gyógyszereket köszönettel elfogadtam, de a beszélgetések csak beszélgetések maradtak, mert soha senki nem hitt nekem.

A lányomat faggattam olykor, nem érezte-e valaha, hogy mintha igazából nem is lennék jelen? De még zavarba se jött, soha, inkább idegesen legyintett többnyire, teljesen rendben voltál, apa...

Senki és soha. Senki és soha. Hát diadal volt? Valamiképp kívül kerültem az életen, észrevétlen.

Végül tegnap nem bírtam tovább, jegyet váltottam az éjszakaira, lementem a strandra, és szétvertem az egész hóbelevancot, a játszótérrel, egy külön erre a célra vásárolt baltával. Akkor ott valami mégis eszembe jutott!

Kék haja volt, és lángolt.

A tündérr király

Pontosan ilyen nagy szerelemre vágytam, élehetetlenre, ráadásul együtt éltünk. A város szélén, az erdőhöz és a halálunkhoz közel, egy domb tetején, a napsütésben. Tényleg mindig sütött a nap, és ő akárhányszor kilépett az ajtón, örökre ment el, és ha ölelt, örökre zárt karjaiba. Témánk tehát akadt bőven.

Hány tenger látta jussunkat aléltni, hány zsemle hitte fodrunkat elázni! Ó, a nedvek!

Meg sem lepődünk, amikor egy novemberi estén épp a konyhában cigiztünk, betoppant a tündérr király. Amúgy is sokan jártak hozzánk, minden nap bőszzen gyártottam a falatkákat a vendégeinknek. Szerettek hozzánk járni, talán azért, mert mi is sokat járkáltunk gondolatban mindenfelé.

A tündérr király gyönyörű férfi volt, magas, középkorú, esdeklő arcú, de vádló tekintetű. Hosszú, csontos ujjai voltak, és szélvészt hordott a bokáján. Látszott rajta, hogy ő aztán pláne jön valahonnan.

Főztünk neki pestós tésztát, készítettünk szörpöt (bár ő maradt inkább a bornál), megkínáltuk a spanglinkből, és végül el sem akart menni!

Fogta magát, és befeküdt az ágyunkba, ott pedig aludt édesdeden reggelig.

Egy szót sem szólt a királyságáról, se a törpék kincséről. Nem mesélt semmit, pedig egyértelmű volt, hogy kalandról tért meg mifelénk. Nem énekelt korsós dalokat a messzi távolról, meg sem próbált elcsábítani. Szépen belakmározott, majd aludni tért.

Azt hiszem, Dorionnak volt igaza, amikor hajnalban végre meg bírta fogalmazni, hogy a tündérr király tulajdonképpen *otthon érezte magát nálunk*.

És akkor rájöttem, hogy én nem így képzeltem el az életem. Egyszerre szakítottunk, és alma lett belőle. Semmi több.

Odakint

Hiába próbálkozott napjában többször is, csak nem tudtak kilépni a gondolatai abból a rémes kockaházból. Ő maga gyakran eljárt, ha nem is messzire, de a gondolatai nem tartottak vele.

Azért ez aggasztotta. Hiába húzta, csalogatta, dalolta, idézte őket az ajtón kilépve, azok inkább otthon maradtak. Míg távol volt, rászáradtak a bögrék aljára, a bútorok oldalára, a szék lábára tapadtak, kilincsekre, konnektorokra, mint a kosz, akkora hévvel. De amikor végre belépett az ajtón, azok megkönnyebbültek. Először csak lengedeztek, majd egymást kergették, végül bevackoltak újra a testébe. Nem csak a fejébe, dehogy, sőt az ő öntörvényű gondolatai a forgalmasabb helyeket kedvelték, a gyomrot és a béltraktust különösen, vagy a zajos, szörcsögő szívet.

A nyitott fedélszék megoldás lenne? Vagy elég volna egy alapos ablakpucolás? Mit tegyen, hogy kimerészkedjenek vele? Egyáltalán, hogy lehet ezeket rávenni bármire is? Sosem hessegette őket, nem, csupán csak megfigyelte. Nem ítélkezett felettük, nem próbálta elfelejteni őket.

Telt-múlt az idő, és egyre többet telt-múlt odakint. Ácsolt magának egy kis padot a bejárati ajtó mellé, a virágágyásokhoz. Ott szeretett üldögelni, kellő közelségben, de bosszúsan. Minden, ami odakint zajlott – és a virágok aztán történések voltak! –, őt érintetlenül hagyta.

Később azt mondta, sejtette, hogy ez lesz, de hogy is gondolhatta volna? Egy szeles tavaszi napon, amikor szokás szerint üldögélt, megremegtek a ház falai. Gondolatai elemi erővel robbantak ki az ajtón-ablakon. A friss levegőn egy pillanatra megtorpantak, de akkor már hiába próbálta kétségbeesetten felcímkezni őket, késő volt. Elmentek otthonról! Sipítozva-dörögve áttörték az ég boltját, elorozták a szemek fényét, és felépítettek egy százszobás kastélyt odakint, a vákuumban!

Ő volt az én nagyapám. Nem ismerhettem, mert infarktust kapott, amikor megszülettem.

A méhkirálynő

Soha nem voltam képes megnyugodni, már kisgyerekként kaszálni járt belém a magány, de végre sikerült, basszameg, végre képes voltam a legnagyobb szükség idején oda-képzelnem magam a hintaágyra, haza, a virágzó kertbe, ott ringatóztam, bátran lehunyt szemmel, billentyűimen andalogva játszott a vérem, kinyúltam, mint egy örök béka, és épp megnyugodtam volna, mire odaállt mellém a méhkirálynő, és csak mondta.

Odaállt, éppen a fejem mellé, azzal a jellegzetesen konok tartásával, csápjait begörbítve, és csak mondta, hogy így a sejtek, és úgy a sejtek, hogy azokban rendnek kell lennie, tisztaságnak, ki kell söpörni minden nap a sejteket, meg kell termékenyíteni az életet, el kell raktározni az ősöket, mézet kell köpülni a percekbe, soha nem szabad egyetlen apró kis sejtre gondolni, csak a nagy egészre, és nem gondolhatom, hogy létezik egy nagy egész, mikor csak apró részek léteznek, egyszóval csinálni kell, a virágot rabolni kell, a napsütést orsózni kell, különben csak magamat okolhatom, ha a sejtek irányíthatatlanná válnak, osztódni kezdenek, ráadásul átadják a hibás utasításokat minden utódnak, halhatatlanná téve a vonalukat, míg én hagyjám, hogy meghalok, kihalok, és cukros vízzel itatják majd sáskakezű idegenek a kicsinyeimet, de...

Mondta, amíg le nem kopott a szájáról a rúzs, és felültem, mert láttam rajta, zavarja, hogy pihenek.

Akárki, életem

Nem bírok egyedül lenni, ha vannak körülöttem, ellátok egészen az Alpokig, kékszklás a felhő, de amint magam maradok, elszökik a tér, a levegő, testem hirtelen elfog, behatárol, halálom nagyon is valós, bármelyik pillanatban bekövetkezhet, hogy odabent maradok. Megfogom a fejem, és ujjaim sárrögöket morzsolnak. A hegy darabkái lennének? Nem, nem jönnek értem.

Egyedül vagyok, meghallhatnám, ha a sejtek sziszegve mondanák, de a sejtek hallgatnak. És ez nem az a csönd, amiben én viszonthallgatok.

Kaptam egy világot, és most ha rosszat gondolok, elveszik. Valakik fegyelmezni próbálnak, vagy még rosszabb, tanítani, miközben én egyre csak vágyódom. Elérek a havas csúcsokig, és rácsapnak a kezemre! Ezek a valakik ugyanazok, akik megmutatták nekem a temérdek múltat, a kézzel nem foghatókat, a képzelet bomlasztó ölelését az élettelen tárgyakon. Aztán tiszteletre intettek, elmúlásra. Ezek a valakik istenek voltak, de ma már csak szentek. És amit mondani akarnak, azt én sosem akarom meghallani. Mert ahogy légzésem lassul, és izmaim ernyednek, lendülnek a sasok, magasba szöknek a vizek, és recseg-ropog a bükkök vérfeljuttató gerince.

Magamat nem hagyom megnyugodni, mondják, de olyan nincs, hogy magam, ti vagytok, és veletek én, és bennem ti, és tebenned a világ. Egyedül bennem semmi sincs. Meghalhatok. De addig mindig csak látni akarlak. Veled lenni. Ne hagyj egyedül! Akárki, tündöklésem, életem.

